

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Nových Benátkách ze dne 9. dubna 1923, pokud jím vysloveno bylo vyhoštění Jana K-ého z celého území republiky Československé, porušen byl zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., a tato část rozsudku se zrušuje.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Nových Benátkách z 9. dubna 1923 byl Jan K., dle udání polský příslušník, odsouzen pro přešupek tuláctví podle §u 1 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., do tuhého vězení na týden a podle §u 249 tr. zák. vyhoštěn jako cizinec z celého území republiky Československé. Rozsudek nabyt moci práva, trest tuhého vězení byl odpykán a vyhoštění bylo provedeno. Toto vyhoštění, vyslovené soudem, porušuje zákon. V §u 249 tr. zák. ovšem jest ustanoveno, že cizozemci vyhoštění býti mohou z veškerých zemí Čsl. republiky, to však podle §u 250 tr. zák. jen jako zostření trestu, když se spojí více jednotlivých trestů. Dále se tak státi může jen v té míře a v těch případech, o nichž to v trestním zákoně jest ustanoveno. Zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., trestu vyhoštění nestanoví a v §u 1 připouští výslovně jen jedno nebo několik zostření, jež v §u 253 a) až e) tr. zák. jsou uvedena. Bylo-li přes to vysloveno vyhoštění, je rozsudek zmatečným podle §u 281 čís. 11 tr. ř. Rozhodovati o vyhoštění mohl v tomto případě toliko úřad politický.

Čís. 1663.

Vojenská trestní soudní pravomoc nepřestala tím, že z činné služby omylem byla propuštěna jiná osoba než obviněný.

Ohledně obviněného, který dle §u 25 nařízení vlády ze dne 27. července 1920, čís. 470 sb. z. a n. (§ 62 odstavec první bran. zák.) měl býti pokládán za neodvedeného a z početního stavu kmenového tělesa (z vojenské evidence) vymazán, přestala pravomoc vojenských trestních soudů dnem, kdy dle §u 5 cit. nař. měl tento převod (propuštění, výmaz) z branné moci býti proveden; lhostejno, že obviněný v tu dobu byl sběhem a u jiného vojenského útvaru pod nepravým jménem jinou službu konal.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, N I 39/24.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti Václavu Leonardu K-ovi mezi vojenským prokurátorem v Josefově a státním zástupcem v Mladé Boleslavi a požádal podle §u 39 v. tr. ř. o sdělení názoru Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zodpověděl dotaz takto:

Nejvyšší soud souhlasí s názorem nejvyššího vojenského soudu, by v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Mladé

Boleslavi a vojenským prokurátorem v Josefově v trestní věci proti Václavu Leonardu K-ovi pro řadu různých trestných činů, zejména též pro různé zločiny, uznána byla příslušnost vojenských justičních úřadů pro všechny trestné činy, jež byly K-em spáchány do 15. prosince 1920 a u nichž splněn byl předpoklad §u 16 odstavec prvý a druhý v. tr. ř., a pro trestné činy, spáchané po této době jen za dalšího předpokladu §u 11 čís. 4 v. tr. ř. (Steinbachovo vydání), jinak však příslušnost občanských trestních úřadů (soudů), neboť při řešení sporné otázky směrodatnou jest jediné okolnost, že obviněný Václav Leonard K. na základě §§ů 39, 61, 62, 63 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. a §§ů 5, 25 nařízení vlády rep. Čsl. ze dne 27 července 1920, čís. 470 sb. z. a n. měl býti pokládán za neodvedeného, že měl z vojenské evidence vůbec býti vymazán a že toto propuštění z branné moci mělo býti provedeno dnem 15. prosince 1920. Následkem toho skončil tímto dnem vojenský poměr, v němž byl obviněný a zanikla i vojenská trestní soudní pravomoc. Na tom ničeho změnit nemohla ani nahodilá okolnost, že obviněný v tu dobu byl sběhem a u jiného vojenského útvaru pod nepravým jménem jinou službu konal, a že proto bylo lze jeho propuštění provést jen formelně, nikoliv též skutečně, poněvadž pouze jasný a přesný předpis citovaných zákonných ustanovení jest rozhodným a tento nejen že žádného podkladu pro opačný výklad neposkytuje, nýbrž přímo čas číselně vymezuje, a poněvadž konečně nějaká nahodilost sama o sobě a pokud nemá opory v zákoně, zákonné normy omeziti nemůže. Proto jest názor státního zastupitelství o příslušnosti vojenských soudních úřadů pro všechny v úvahu přicházející trestné činy právně pochybeným. Ovšem výjimku pro dobu po 15. prosinci 1920 stanoví § 11 čís. 4 v. tr. ř. (Steinbachovo vydání) a proto bylo k němu správně přihlíženo. Ježto však i tento předpis jest závislým na ustanovení §u 16 odstavec prvý a druhý uvedeného zákona a tato podmínka, pokud jde o krádež, dne 25. října 1921 při útěku z vazby spáchanou, splněna nebyla, dána jest i v tomto případě příslušnost občanských trestních úřadů. Pokud jde o dobu od 7. července 1920 do 15. prosince 1920, sluší též souhlasiti s tamějším míněním, že tu v úvahu přichází příslušnost vojenských justičních úřadů, poněvadž šlo pouze o jednotlivé, časově blíže neurčené a na přesné datum zákonem nevázané propuštění, jehož veřejnoprávní účinek teprve skutečným propuštěním obviněného by byl nastati mohl, ale pro sběhnuvší se omyl v osobě obviněného a pro nepropuštění téhož, vůbec nenastal.

Čís. 1664.

Tím, že obviněný, byv ze zdravotních důvodů poslán na dovolenou až do představení před superarbitrační komisí, této komisí předveden a superarbitrován nebyl, nýbrž zákonným způsobem a pravoplatně byl presentován, založena byla podle §u 11 čís. 1 v. tr. ř. vojenská trestní soudní pravomoc.

Dnem, kdy obviněný dle výnosu M. N. O. č. j. 53.180 org. mob. ze dne 10. července 1920 měl býti demobilisován, přestala pravomoc vo-